

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **S. T.**
státní příslušnost R. U.
t.č. pobytem: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2024, č. j. OAM-325/ZA-ZA11-D04-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení

podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je Chorvatská republika.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mj. sdělil, že je Tádžik, dohovoří se rusky, uzbecky a tádžicky. Obdržel chorvatské vízum (s platností do 9. 12. 2022). Z vlasti cestoval přes Istanbul do Záhřebu. Odtud vycestoval 28. 10. 2022 do Polska a pak v září 2023 do České republiky. V minulosti měl české vízum. Doma má dluhy, které nemá jak splatit.
3. V rámci pohovoru dne 7. 3. 2024 žalobce mj. uvedl, že v Chorvatsku pracoval pro firmu, která připravovala armaturní součástky pro výstavbu budov. Dostával zde nízký plat, proto odcestoval do Polska. V Polsku si požádal o pobytovou kartu, pobytové oprávnění však nedostal. Proto odcestoval do České republiky. V Chorvatsku žádné problémy neměl, nikoho tam ale nezná. V České republice má známého a bratrance. Také již trochu rozumí česky. V Chorvatsku mu nevyhovuje klima a neumí řeč.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na příslušná ustanovení nařízení Dublin III, na údaje poskytnuté žalobcem a na informace získané v průběhu řízení konstatoval, že příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Chorvatská republika (dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III).
5. Žalovaný požádal dne 13. 3. 2024 Chorvatskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 16. 4. 2024 žalovaný obdržel informaci, že Chorvatská republika svou příslušnost v případě žalobce uznala.
6. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Chorvatska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP, Chorvatsko, ze dne 16. 8. 2023 a uvedl, že Chorvatská republika je povinna objektivně a nestranně, v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce. Žalobce zde bude moci čerpat hmotnou a finanční pomoc v průběhu řízení o své žádosti. Podmínky v zařízeních určených pro žadatele jsou uspokojivé, je možné využít právní poradenství a přístup ke zdravotní péči. Žalovaný rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Chorvatsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu.
7. Žalovaný se následně zabýval tím, zda v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce neuvedl prokazatelné negativní skutečnosti, které by mu v návratu do Chorvatska bránily. Strávil tam pět měsíců a bez problémů tam pracoval, s chorvatskými orgány žádné problémy neměl. Kromě malé výplaty a nevyhovujícího

klimatu žádné jiné problémy neuvedl. Žalobci v Chorvatsku nehrozí riziko nelidského a ponižujícího zacházení. Žalobce je zletilou osobou a jím uvedení příbuzní (bratranec, švagr) nejsou pro účely nařízení Dublin III [čl. 2 písm. g)] jeho rodinnými příslušníky. Humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody, které by mohly aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III opodstatňovat, žalovaný neshledal.

III. Žaloba

8. Žalobce uvedl, že se žalovaný zabýval otázkou jeho přesídlení do Chorvatska pouze formálně, aniž by zhodnotil specifika jeho případu. V Chorvatsku trpěl alergickými záchvaty v oblasti očí a pravděpodobně bude třeba podstoupit kvůli tomuto zdravotnímu riziku speciální léčbu v České republice. Zde má rovněž předjednáno, že se bude živit jako řidič u společnosti B. Také má v plánu založit rodinu se svou přítelkyní, s níž žije ve společné domácnosti. Domnívá se proto, že jsou v jeho případě dány dle § 32 odst. 9 zákona o azylu důležité skutečnosti, které se vztahují k hrozbě vážné újmy.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci a závěry napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečně odůvodněné a souladné s nařízením Dublin III. Žalobní argumentace není podle žalovaného způsobila důvodnost napadeného rozhodnutí zpochybnit.

V. Jednání před soudem

10. K žádosti žalobce soud nařídil v této věci jednání, které se uskutečnilo dne 27. 6. 2024. Žalobce, ač řádně předvolán, se na jednání bez omluvy nedostavil, stejně tak jeho právní zástupce. Soud tedy jednal pouze za přítomnosti zástupce žalovaného. Po rekapitulaci žalobního návrhu soudem zástupce žalovaného odkázal na napadené rozhodnutí, které považuje za správné a zákonné. Žalobcem uváděné skutečnosti nedostačují k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Soud vyšel ze správního spisu, dokazování doplňováno nebylo (žádné důkazní návrhy nebyly vzneseny). Po závěrečných návrzích bylo postupováno podle § 49 odst. 12 s. ř. s.

VI. Posouzení věci soudem

11. Podstatou sporu je otázka, zda státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má být Chorvatsko, jak dle nařízení Dublin III určil žalovaný, nebo Česká republika.
12. Žalobní argumentace nesměřuje proti závěrům žalovaného, že Chorvatsko je příslušným státem podle pravidel nařízení Dublin III (konkrétně pravidla v čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III). Její podstatou je nesouhlas s přemístěním žalobce do Chorvatska s ohledem na jeho osobní situaci. Žaloba tedy fakticky směřuje do posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, podle něhož se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Z bodu 17 preambule tohoto nařízení vyplývá, že prostor pro tento postup vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky“.

13. Jak již vyložil Soudní dvůr EU, toto ustanovení má diskreční povahu a ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí předloženou žádost o mezinárodní ochranu, i když k jejímu posouzení není příslušný dle kritérií stanovených v nařízení Dublin III (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, body 58–60). Možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna a každý členský stát se může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených nařízením Dublin III.
14. S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora EU na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přejí využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10. 12. 2013, ve věci *Abdullahi*, C-394/12, bod 57), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 7. 2018, ve věci *X*, C-213/17, bod 61).
15. Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti a je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Není právem žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat žadatele ve své jurisdikci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016 č. j. 2 Azs 113/2016-26). Diskreční oprávnění nicméně není neomezené.
16. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III ustanovení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby České republice či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). Nejvyšší správní soud zároveň v naposled odkazovaném rozsudku zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům.
17. Správní soudy mají s ohledem na povahu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pouze omezenou možnost přezkumu; zkoumají, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzují, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, či nález Ústavního soudu ze dne 22. července 2009 sp. zn. III.

ÚS 2556/07, N 164/54 SbNU 93). Soudu přitom nepřísluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením soudním.

18. Ve vztahu k aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neshledal soud v napadeném rozhodnutí pochybení. Žalovaný uvedl, v jakých situacích přichází aplikace čl. 17 nařízení Dublin III v úvahu (humanitární důvody, rodinné důvody, kulturní důvody), přičemž srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč u žalobce nebyly tyto důvody dány. Zaměřil se přitom zejména na osobnost žalobce a jeho rodinné vazby k území České republiky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pobyt bratrance a švagra žalobce na území České republiky žalovaný neshledal důvodem pro aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a soud se s tímto závěrem ztotožňuje; nejedná se ani o rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III. Lze proto konstatovat, že na základě zjištění, která měl žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí k dispozici, učinil ve vztahu k aplikaci čl. 17 odst. 1 řádnou úvahu, která nevybočila z meze správního uvážení, jímž žalovaný na základě nařízení Dublin III disponuje.
19. Teprve v žalobě žalobce poukázal na to, že v Chorvatsku trpěl alergickými záchvaty v oblasti očí, a že pravděpodobně bude třeba podstoupit kvůli tomuto zdravotnímu riziku speciální léčbu v České republice. Tato svá tvrzení nicméně v průběhu řízení před soudem ničím nedoložil. Rovněž až v žalobě poukázal na to, že v České republice má předjednáno žít se jako řidič u společnosti B., a že má v plánu založit rodinu se svou přítelkyní, se kterou žije ve společné domácnosti. Ani tato svá tvrzení však žalobce ničím nedoložil, nadto dle evidence žadatelů o mezinárodní ochranu má žalobce hlášen místo pobytu v Pobytovém středisku pro cizince v Zastávce.
20. K nově uváděným tvrzením je dále třeba uvést, že i v tomto typu řízení ve věci mezinárodní ochrany, pro něž ve vztahu k oprávněnému prostředku platí povinnost úplného a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky (čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany plyne, promítnutý do žalobcem odkazovaného § 32 odst. 9 zákona o azylu), lze vznášet pouze takové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32). Tvrzení nově uváděná žalobcem takový charakter nemají, nelze je tedy zohlednit. A i kdyby tomu tak bylo a žalovaný měl šanci se s nimi vypořádat, nejedná se o taková „specifika“, jež by bez dalšího aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III opodstatňovala.

VII. Závěr a náklady řízení

21. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Chorvatské republiky s ohledem na čl. 17 nařízení Dublin III zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které ze strany žalobce zpochybněny nebyly. Ani nová tvrzení, která žalobce vznesl v žalobě, nejsou s to zpochybnit závěr přijatý žalovaným, tj. že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Chorvatsko. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 27. června 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně